

தூஷ்கண்ட் வீடு

புவை ஆறுமுகம்

தாஷ்கண்ட வீடு

புவைஆறுமுகம்

அறிவுச் சுடர் நிலையம்

50, பெல்ஸ் ரோடு,

திருவல்லிக்கேணி : : சென்னை-5

தொலை பேசி: 882 13

உரிமை அனைத்தும் பதிப்பகத்தாருக்கே
முதற் பதிப்பு—பிப்ரவரி 1967

விலை ரூ. 1-00

பதிப்புரை

கதைகள் பல ரகம். ஒரு நந்தவனத்தில் மலர்களில் எத்தனை வண்ணங்கள் உண்டோ, மணங்கள் உண்டோ, தினுசுகள் உண்டோ—அவ்வளவு ரகங்கள் கதைகளிலும் உண்டு. ஆனால் தாமரையின் அழகே தனி அழகு! அதுபோல லட்சியக் கதைகளின் ஸ்தானம் தனியானது. தம்முடைய எழுத்துக்களில் நல்ல லட்சியங்களையும், கொள்கைகளையும் நிலைநாட்டி வருகின்றவர் பூவை. ஆறுமுகம். பூவையாரின் எழுத்துக்கள் பொன்னை நிகர்த்தன. காய்ச்சக் காய்ச்ச ‘புதுப் பொலி’வைப் பொன் காட்டுதல் போன்று படிக்குந் தோறும் நவரசங்களை மனதில் நிரப்ப வல்லது அவருடைய சிறு கதைகள்.

தாஷ்கண்ட் வீடு — இந்தத் தொகுப்பிலுள்ள கதைகள் இளைஞர்கள் மத்தியில் சீரிய ஒழுக்கங் களைத் திரட்டித் தரும் மென் குவியல்! ஒவ்வொன் றிலும் புதுப் புதுச் சுவை! மேலான எண்ணக் கோவை!

எஸ். வடிவேலு

ஆசிரியர் முன்னுரை

யுய்யின்கள் வேண்டும் !

அன்பு நிரம்பிய சிறுவர் சிறுமியர்கட்குக் கதை சொல்வதென்றால் எனக்கு எப்போதுமே ஒரு தனி ஆனந்தம் பிறக்கும். அப்போது நானும் ஒரு சிறுவனாக மாறிவிடுவேன். பின், மகிழ்வுக்குக் கேட்கவும் வேண்டுமா? திரும்பமுடியாத கனவுலக நாட்களல்லவா அவை!

இனிய பாரதத்தினருக்கு நான் எழுதும் பதினை காவது கதைப் புத்தகம் இது. இவ்வரிசையில் இவ்வாண்டு இன்னும் சிலவும் வரவிருக்கின்றன.

சிறுவர் உலகம் தனிப்பண்பு பூண்டது. அறிவை விதைத்து அறிவை வளர்க்கும் பிராயம் இது. பண்பு மிக்க, பாடம் நிறைந்த, நாட்டுப்பற்று மிகுந்த கதைகளைத்தான் சிறுவர் சிறுமியர்கட்கு நான் சொல்லுவேன் அது போலவேதான் இப்பொழுது நான் சொல்லியிருக்கிறேன். ஒவ்வொரு கதையும் ஒவ்வொரு நீதி சொல்லும்; ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு சுவை பயக்கும்.

உமா'வில் பொறுப்புள்ள ஆசிரியராக நான் பணி இயற்றியகாலே எழுதப்பட்ட கதைகள் இதில் செம்பாதியளவில் சேர்க்கப் பட்டிருக்கின்றன. மிகுதி, இத்தொகுப்புக் கென்றே எழுதப்பட்டவை.

இவ்வாண்டு வெளியான “தாயின் மணிக்கொடி” என்னும் எனது சிறுவர் நாவலுக்கு வாழ்த்துக் கூறிய தமிழக முதலமைச்சர் அவர்களின் அன்பினை இப்போது நினைத்துக் கொள்கிறேன்.

இக்கதை நூலைப் பாங்குடன் வெளியிடும் ‘அறிவுச் சுடர்’ நிலையத்தாருக்கு என் நன்றியைச் சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

என் எழுத்துக்களில் பல காலமாக ஈடுபாடு காட்டி வரும் அன்புத் தம்பி— தங்கை மார்களுக்கு எனது நல்வாழ்த்துக்கள்! வணக்கம்.

பூவைமா நகர் P. O
(தஞ்சை ஜில்லா).

} பூவை எஸ். ஆறுமுகம்
2 அக்டோபர் 1966

இவ்வாண்டு வெளியான “தாயின் மணிக்கொடி” என்னும் எனது சிறுவர் நாவலுக்கு வாழ்த்துக் கூறிய தமிழக முதலமைச்சர் அவர்களின் அன்பினை இப்போது நினைத்துக் கொள்கிறேன்.

இக்கதை நூலைப் பாங்குடன் வெளியிடும் ‘அறிவுச் சுடர்’ நிலையத்தாருக்கு என் நன்றியைச் சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

என் எழுத்துக்களில் பல காலமாக ஈடுபாடு காட்டி வரும் அன்புத் தம்பி— தங்கை மார்களுக்கு எனது நல்வாழ்த்துக்கள்! வணக்கம்.

பூவைமா நகர் P. O
(தஞ்சை ஜில்லா).

}

பூவை எஸ். ஆறுமுகம்
2 அக்டோபர் 1966

தாஷ்கண்ட் வீடு

அறந்தாங்கி அன்றைக்குத் திருவிழாக் கோலம் பூண்டிருந்தது.

தியாகி சிவசிதம்பரம் அவர்களின் பங்களாவும் அன்றுதான் கிரகப்பிரவேசம். அதனால்தான், அவ் ஹூரின் அழகே தனிப்பட்ட மகிமையுடன் விளங்கிக் கொண்டிருந்தது.

திருவாளர் சிவசிதம்பரம் ஐந்து ஏக்கர் தியாகி யல்ல; உண்மையிலேயே தியாகம் செய்த குடும்பத் தில் உதித்தவர். நாட்டின் விடுதலைக்கென அப் பகுதியில் நடைபெற்ற கிளர்ச்சியின்போது, அவர் சரியாக மூன்றரைமாதக் கடுங்காவல் தண்டனை அனுபவித்தார்.

“தாயின் மணிக்கொடி பாரீர் அதைத்
தாழ்ந்து பணிந்து புகழ்ந்திட வாரீர்!”

பாரதியின் இப்பாடல் வரிகளைச் சிவசிதம்பரம் பாடக் கேட்கப்பயந்து விட்டானாம் வெள்ளைக் காரக் கலெக்டர் வின்ஸ்டன்.

நாமிருக்கும் நாடு நமதென்பதறிந்தோம் அது
நமக்கே உரிமையாம் என்பதறிந்தோம்!

இந்தவரிகளை—அதன் உண்மைப் பொருளை
அறிந்துகொள்ள—அதாவது ; வெள்ளைக்காரர்கள்
அறிந்துகொள்ள உதவியவர்களில் சிவசிதம்பர
மும் ஒருவராம். அதாவது, அவரது பாட்டுத்
திறத்தினால்தான் வெள்ளையன் வெளியேறவே
திட்டமிட்டிருக்க வேண்டும் என்றும் பலர் அவரைப்
புகழ்வதும் உண்டு. அப்படிப்பட்ட உணர்ச்சிப்
பிழம்பு அவர்.

உழைப்பால் உயர்ந்தவர் சிவசிதம்பரம்.

காந்தியடிகளின் அறமும் நேருஜியின் துணி
வும் கைவரப்பெற்றவர். பாரதநாட்டுத் தலைவர்கள்
தமிழ் நாட்டுக்கு விஜயம் செய்த நேரங்களில்
எல்லாம் அவர் தவறாமல் அவ்வவ்விடங்களுக்குச்
சென்று, தலைவர்களையெல்லாம் சந்தித்து அவர்
கருடைய அன்பையும் ஆசியையும் பெற்றவர்
அவர்.

சுதந்திர விழாக்களுக்கு அவரது பெருநிதி
தான் கை கொடுத்துதவியது.

தன்னலம் கருதாப்பணியால் உலகின்கண்
உயர்ந்துவிட்ட தமிழ்ப் பெருந்தலைவர் காமராஜரை
அவ்வொருக்கு வரவழைத்து விழாக் கொண்டாடத்
திட்டம்வகுத்திருந்தார் அவர். அப்பொழுதே, தமது
பெருமனையின் குடிபுகு விழாவையும் நடத்திவிட
வேண்டுமென்றும் கருதியிருந்தார். ஆனால் தாம்

நாட்டுப்பணியில் அல்லும்பகலும் உழைத்துவரும் பெருந்தலைவரை இம்மாதிரியான சொந்தக்காரியங்களுக்குப் பயன்படுத்துவது சரியல்ல என்றும் கருதி, தம்முடைய மேற்கண்ட ஆசையை அடக்கிக் கொண்டார். இந்தத் தேர்தல் முடிந்ததும், தலைவரை அவ்வருக்கு வரவழைக்க வேண்டும் எனவும் தீர்மானம் செய்துகொண்டார்.

தேர்தல் என்றால் அந்தப் பக்கமே தலைவைத்துப் படுக்கமாட்டார் சிவசிதம்பரம். தேர்தலில் குதிக்கவேண்டுமென்று அவரைப் பலர் பல தருணங்களில் தூண்டுவார்கள்.

அப்போதெல்லாம் “தேர்தல்தான் இந்த ஜனநாயகயுகத்தில் சுயநலத்தைத் தூண்டும் மோகினி!” என்று துணிகரமான உண்மையைச் சொல்லிவிடத் தயங்காதவர் அவர்.

முன் ஒருதினம்: அப்பகுதியில் வினோபாவேஜி பாதயாத்திரை செய்தார். அவரிடம் தமது அன்பளிப்பாக ஒரு ஏக்கர் நஞ்சைநிலத்தை அர்ப்பணம் செய்தார் சிவசிதம்பரம்.

அவரது ஈகையின் உதவியால் படித்து முன்னேறிய ஏழைப்பிள்ளைகள் அனந்தம்.

அன்றாது தர்மங்களால் தழைத்த நிறுவனங்கள் பலவுண்டு.

தியாகி சிவசிதம்பரம் அந்தப் பங்களாவையே இமைக்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

அப்போது, சில தினங்களுக்கு முன்னதாக நடந்த சம்பவம் ஒன்று அவர் நினைவில் எழுந்தது.

பழைய இல்லத்தில் உட்கார்ந்து பெண்டு பிள்ளைகளுடன் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த நேரம் அது.

சிவசிதம்பரத்துக்கு நான்கு பிள்ளைகள்.

தசரத மகாராஜாவுக்கு இருந்த தல்லவா அப்படி!

முத்தவன்: காமராஜ்.

இரண்டாமவன்: மோகன்தாஸ்.

மூன்றாமவன்: நேரு.

நான்காமவன்: குமரன்.

அவர்கள் நால்வருடனும் மனையாட்டி நாகம் மையுடனும் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கையில், “பங்களாவுக்குப் பெயர் என்ன வைக்கலாம்?” என்று ஒரு கேள்வியைப்போட்டார் அவர். கேள்வி கேட்டுவிட்டு, அவர் தன்பாட்டில், அன்றையப் பத்திரிகையில் முழக்கலாநார். அப்போது, பிரதமர் லால்பகதூர்சாஸ்திரி தாஸ்கண்டிலிருந்து வந்தார். பாரதத்தின் சீலத்தை உயர்த்த அறவழித் தூது மேற்கொண்டு அதன் விளைபலனாக பாகிஸ்தான் அதிபருடன் சமாதான ஒப்பந்தம் செய்துகொள்ளும் கட்டத்தில் இருந்தார் லால்பகதூர் அவர்கள்.

தூஷ்கண்ட வீரராகத் திகழப்போகும் தியாக சீவரின் தன்னலம் துறந்த வாழ்வைப்பற்றி எண்ணியவாறு இருந்தார்.

பெருமனைக்கு வைக்கப் படவேண்டிய பெயர் களை அவரவர்கள் தங்கள் போக்குப்படி பிரஸ் தாபித்தார்கள்.

காமராஜுக்குக் காங்கிரஸ்தான் உயிர்; தாய் தந்தையரைப் போலவே! ஆகவே அவன் தன் இஷ்டப்படி, 'காந்திஇல்லம்' என்று பெயர் சூட்ட விழைந்தான்.

மோகன்தாஸுக்கு பெரியார்தான் ஜீவன். அந்தப்போக்கில் அவன் தன் கருத்தைச் சொன்னான்.

நேருவுக்கு அண்ணாத்துரைதான் குரு. அவன் அந்தப்படியில் நின்று பெயரைவெளிப்படுத்தினான்.

கடைக்குட்டிக்கு ஜீவாதான் குறி. அவன் விருப்பப் பிரகாரம் பெயரை உரைத்தான்.

இந்தப் பிள்ளைகளின் ஆவல்களைப் பற்றிச் சிவசிதம்பரம் தம் மனையாட்டியுடன் உரையாடிக் கொண்டிருந்தார். பிள்ளைகளின் சொந்தக்கருத்துக் களில் குறுக்கிட விரும்பாதவர் அவர். ஆனாலும், அவரவர்களுக்கு உரிய பெருவம் வரும் வரை, அரசியல் பற்றி அக்கறை காட்டக்கூடாது என்றே ஆணை பிறப்பித்திருந்தார் அவர். இல்லையென்றால் பிள்ளைகளின் படிப்பு கெட்டு விடாதா, என்ன?

தன்னைப்பெற்று வளர்த்த தாய்தந்தையரின் நினைவைப் போற்றும் வகையில் தமது புதுமனைக்கு “மங்களம் குமரன் வீடு” என்று பெயர் சூட்ட வேண்டுமென்று முடிவிட்டவண்ணம் இராய் பொழுதைக் கழித்தார், சிவசிதம்பரம்.

ஆனால், விடிந்தபொழுது லால்பகதூரின் உயிரை யன்றோ கொள்ளை கொண்டது! தாய்த் திருநாட்டின் சீலம் பேண, தாஷ்கண்ட் பயணப் பட்ட மாமேதை, தாயகம் திரும்பாமலே தன் பணிக்கு ஒரு முத்திரை பதித்துக் கொண்ட இடம் தாஷ்கண்ட் அல்லவா? சாஸ்திரியின் அமர நினைவுக்கு ஒரு சின்னமென அமைந்து விட்டதே தாஷ்கண்ட்!

உடலும் உள்ளமும் சோர்ந்து விழ, சாஸ்திரியின் யின் அமர நினைவுக்கு அஞ்சலி செலுத்திவிட்டு, புதுப்பொலிஷுடன் திகழ்ந்த தமது பங்களாவை நோட்டமிட்டார் சிவசிதம்பரம்.

“ஆம்; இம்மனை அமரர் சாஸ்திரியின் நினைவுக்கு—அவரது தாஷ்கண்ட் சமாதான யாத் திரைக்கு ஒரு நினைவுச் சின்னம். ஆகவே, இம் மனைக்கு ‘தாஷ்கண்ட் வீடு’ என்றே பெயர் சூட்ட வேண்டும்!” என்று தீர்மானித்தார்.

பெண்டு பிள்ளைகள் ஏகமனதாகவும், ஒருமைப் பட்ட ஐக்கியத்துடனும் தந்தையின் முடிவை ஆமோதித்தனர்.

மழை விடாமல் பெய்தது!

*

*

*

புதுமனை புகுவிழா ஆரம்பமானது.

“தாஷ்கண்ட் வீடு” என்னும் எழுத்துக்கள் துலாம்பரமாகப் பளிச்சிட்டு மின்னிக் கொண்டிருந்தன.

ஏழை எளியவர்களுக்கு அளித்த அன்னதானக் கடனுடன் விழா ஆரம்பமானது; புனிதச் சடங்குடன் தொடர்ந்து; விருந்தும் முடிந்தது.

சிவசிதம்பரம் தம்பதியும் பிள்ளைகளும் பால் காய்ச்சிக் குடித்து, விருந்து உண்டு மகிழ்ந்தார்கள்.

விழா முடிந்து, சிறுபொழுதாகி யிருக்கும்.

பள்ளி சென்ற கடைக்குட்டிப் பையன் ஓடோடி வந்தான். “அப்பா, அப்பா! எங்க ஸ்கூல் திடுதிப் பென்று இடிந்து விழுந்து விட்டது. நல்லவேளை, யாருக்கும் சேதமில்லை, ஆனால், நாளைக்கு ஸ்கூல் நடத்துவதற்குத்தான் இடமில்லை!” என்று வருத்தத்துடன் தெரிவித்தான்.

பல்வேறு கட்சித் தலைவர்களிடமிருந்தும் வந்திருந்த வாழ்த்துச் செய்திகளை மனைவியிடம் கொடுத்துவிட்டு, சிவசிதம்பரம் கதர்த்துண்டு காற்றில் பறக்க, வேகமாக விரைந்தார். அடுத்த பதினைந்தாவது நிமிஷம் அவர் தமது புதுமனைக்குத் திரும்பினார். தம் அருமைத் துணைவியிடம், “நாகம்மை! புறப்படு. பிள்ளைகளையும் அழைத்துக் கொள். நமது பழைய வீடுதான் இனி நமக்குச் சதம். இந்தத் ‘தாஷ்கண்ட் வீடு’தான் இனி இவ்

ஓர் “காந்தி உயர்நிலைப்பள்ளி!”...பள்ளிப் பிள்ளைகளுக்கு ஆபத்துக்கு உதவும் பேற்றை நமது வீடு அடைந்திருக்கிறது. அதற்காக நாம் எவ்வளவோ பெருமைப்பட வேண்டும்!” என்று உணர்ச்சிப் பெருக்கின் விம்மிதத்துடன் மொழிந்தார் சிவசிதம்பரம் அவர்கள்.

“தியாகி சிவசிதம்பரம் அவர்களுக்கு ஜே!” என்ற கோஷங்கள் விண்முட்டி எழுத்தொடங்கின.

கரு நெல்லிக்கனி

மாரிபோல் வாரி வழங்கும் வள்ளலாம் அதிய
மான் நெடுமான் அஞ்சி அன்று அடைந்த அகமகிழ்
வுக்கு ஓர் எல்லையே இல்லை. என்றும் போலவே
அன்றும் வேட்டையாடித் திரும்பினான்; அரண்
மனைக்குத் திரும்பிய அவன் மனம் அக்கணம்
அளப்பரிய ஆனந்தத்தில் திளைத்துக் கொண்டிருந்
தது. எந்த ஒரு செயலுக்கும் ஏதோ ஒரு காரணம்
இருக்கத்தானே வேண்டும்?

ஆம்; அப்பொழுது அரசனின் மனமகிழ்ச்சிக்
கும் ஒரு காரணம் இருக்கத்தான் செய்தது.

அக்காரணத்தின் பிரத்தியட்ச நிருபணமாக
அப்பொழுது அவனுடைய உள்ளங்கையில் அழகு
கனிந்த கரு நெல்லிக்கனி ஒன்று காட்சியளித்துக்
கொண்டிருந்தது. அதைப் பார்க்கப் பார்க்க
அவன் நெஞ்சம் ஆனந்தக் கடலாடிக் கொண்டி
ருந்தது.

அக்கணியின் சிறப்பினை அறிந்துணர்ந்தவன் அவன். வேட்டைக்குச் சென்றவிடத்தில் ஒரு மலை யுச்சியில் அக்கனி இருக்கக் கண்டான். பெறுதற்கரிய—ஆனால் பெற்றாலும் கிட்டுதற்கரிய அத்துணைச் சிறப்புப் பெற்ற அந்த நெல்லிக்கணியின் அருமை பெருமைகளைக் கேள்விப்பட்ட அவன், கையில் விளங்கிய கனியுடன் மேற்படி கணியினைப் பற்றித் தான் கேட்டுணர்ந்த விவரங்களை யெல்லாம் நினைவு கூர்ந்தவாறு இருந்தான்.

அக்கணியின் சிறப்பும் மகிமையும் என்ன வென்று தெரியுமா ?

உண்டாரை பிணிபின்றி, நெடுங்காலம் வாழச் செய்யும் பெற்றி கொண்டது அக்கனி.

இத்துணை பெருமை கொண்ட அக்கனியை அவன் யாதொரு விக்கினமும் இன்றிப் பறித்து மீண்டான். அதுவே அவனது பெரும் வெற்றி தானே !—அத்தகைய வெற்றிக்குச் சின்னம் போலத் தோன்றிக்கொண்டே யிருந்தது அந் நெல்லிக்கனி.

“ இக்காரிபை என்ன செப்வது ? ” என்ற ஒரு விசித்திரக் கேள்விபை அவன் தன்னுள் எழுப்பிக் கொண்டான். உரிய விடையையும் அவனது வள்ளல் உள்ளம் சொல்லிக் காட்டியது. அவ் விடை ஈந்த அளவில்லாத ஆனந்தத்தின் திளைப்பில் அரண்மனையில் வந்திறங்கினான். வேட்டை

யாடிய களைப்பைப் போக்கக் கூட அவனுக்கு எண்ணமில்லை.

நெல்லிக்கனியையே இமைபாவாமல் பார்த்தது பார்த்தபடி இருந்தான் அஞ்சி. அவனது தமிழ் மணம் அப்பரிசைக் கொடுப்பதற்குத் தக்க ஜீவனை கணித்து விட்டது. அக்கணிப்பிற் பலன் நல்ல படியாகவே அமைய வேண்டுமேயென அவன் தமிழ்க் கடவுளைத் தொழுதான்.

பின்னர் தன் சேவகனை அழைத்தான் அதியமான். தன் வேண்டுகோள் பிரகாரம் தன் அரண்மனை அவைப்புலவராகப் பணி இயற்றி—தன் அரசிருக்கையான தகடுரின் பெருமையை எட்டுக் கண் விட்டெரியச் செய்துவந்த தமிழ் முதாட்டியான ஓளவைப்பிராட்டியை தக்க மரியாதைகளுடன் அழைத்துவரச் செய்தான்.

கால் நாழிப் பொழுது கால் எட்டி நடந்தது.

தமிழ்ப்பாட்டி ஊன்றுகோலும் கையுமாக—தமிழ்மணமும் செவ்வாயுமாக—வந்தாள். தமிழ் வளர்த்த தகைமையாளனும் அதியமான் நெடுமான் அஞ்சியை வணங்கி வாழ்த்தி இருக்கையில் அமர்ந்தாள்.

தமிழ்முதாட்டும் தாயே ! தமிழை வரையாது வழங்கும் வள்ளலான உங்களுக்கு அடியேன் ஒரு பரிசைக் கொடுக்கவே அவ்வளவு அவசரமாகத்

தங்களை அழைத்து வரச் செய்தேன் ! என்றான் அரசன்.

நிலவுக் கதிர்கள் அத்தாணி மண்டபத்தில் அழகுறத் தவழ்ந்து விளையாடின.

“நீயோ வள்ளல் ; தமிழுக்குக்கிட்டிய பெரு வள்ளல். அத்தகைய வள்ளலான நீ என்னையே வள்ளலாக ஆக்கிவிட்டாயே, அதுவே நீ எனக் கருளிய ஓர் உயர்ந்த பரிசுதானே?—இதைக் காட்டிலும் உயர்ந்தபரிசாக இனி நீ என்ன எனக்குக் கொடுக்க வேண்டும் ?” என்றான் தமிழ் பிராட்டி; உணர்ச்சிவசப்பட்டுப் பேசிஞள் அவள். கோலூர் நிய கை தளர்ந்தது. ஆனால் தமிழ் ஊறிய நா தழைத்தது!

ஒளவையின் நன்றியறிவை உள்ளூறப் புகழ்ந்த வண்ணம், மறைத்து வைத்திருந்த அக் கருநெல்லிக்கனியினை அவளிடம் கொடுத்தான். “இதுதான் என்னுடைய பரிசில். சுவைமிக்க கனி இது. வேட்டைக்குச் சென்ற வழியில் கிட்டியது. அதை உங்கட்குக் கொடுக்கவே அழைத்தேன் !”

“நீ புசிக்க வில்லையா ?”

“ஒன்றினை நான் ஏற்கெனவே புசித்திட்டேன், தாயே !”

“இவ்வளவு அருமையுடன் கொண்டிருந்த இக்கனியை நான் உண்ண விரும்பும் உனது ஆவலை

ஈடேற்றுவதுவே என் கடமையன்றோ!” என்று சொல்லி அக்கனியைக் கனிவுடன் புசித்தாள் ஓளவை மூதாட்டி.

அக்கனியினை உண்டு முடித்த பின்னரே, அக்கனியின் ஈடுஇணையற்ற சீரும் சிறப்பும் பற்றிச் சொன்னான் அஞ்சி மன்னன்.

“ஆஹா! இவ்வளவு சிறப்புப் பெற்ற கனி ஒன்றை நீயும் உண்டதனால் தமிழ் வளர்க்கும் வள்ளளுக்கு நீண்ட ஆயுளும் கைகூடி வந்து விட்டது. இந்நிலை கண்டு என் உள்ளம் எவ்வளவு குதுகலம் எய்துகிறது, தெரியுமா? வேந்தே! உன் கொடைச் சிறப்பு பெரிது; உனக்குத் தமிழ்பால் உள்ள பாசம் பெரியது!” என்றாள் பாட்டி. அக்கனி உண்டதன் விளைவாக தன்னுள் ஏற்பட்டிருந்த மகத்தான மாறுதலை—உள்பலத்தை அவள் அறிந்தாள்.

“ஆஹா! எத்துனை சிறப்புக் கொண்டதாக இருக்கின்றது நீ அளித்த இந்நெல்லி! வெகு அற்புதம்!...நீயும் ஒரு கனியைப் புசித்தனையே!—என் உள்ளத்திடை ஏற்பட்ட மாறுதலை எப்படி உணர்கின்றாய் நீ?...இக்கனிகள் இன்னும் சில கிட்டுமா? உன் அவைப் புலவர் ஏனையோர்கட்கும் கொடுக்கலாமல்லவா?” என்றாள் ஓளவை.

அத்யமான் நெடுமான் அஞ்சி விரயத்தோடு சிரித்தான். “தாயே, உங்கள் உள்ளன்பு மகத்தானது; மாண்பு பூண்டது! ஆனால் இக்கனி

பெற்றற்கரிய கனிபாகும்! ஒரே ஒரு கனிதான் இவ்வகையில் உண்டு! அதுவே தாங்கள் உண்டாகருநெல்லிக்கனி!..." என்று சொன்னான் அரசன்.

அதைக் கேட்டதும் ஓளவைப் பிராட்டி மெய்சிலிர்த்தார். "அப்படியென்றால், நீ ஒன்றைப் புசிக்கவில்லையா? தமிழ் வளர்க்கும் வள்ளலான நீ அல்லவா அதை உண்டிடுக்க வேண்டும்! அதுவன்றோ சால்புடையதாகவும் அமைந்திருக்கும்! உண்மையைச் சொன்னால், நான் அதைப் புசித்திடேன் என்று பொய் புனைந்தாய், மன்னவனே? தமிழ் வாழ நீ வாழ்வதன்றோ நீதி?" என்று மெய்புருகினான் ஓளவை.

"தமிழன்னையே! இக்கணியினைத் தாங்கள் புசித்ததே ஏற்றமுடைய செயலாகும். தமிழும் தமிழ் மண்ணும் செழிக்க உழைத்திடும் திறன் பெற்ற தாங்கள் நீடுவாழ்வதே தர்மமாகும். நான் சாதாரண மானுடன். என்னால் இப்புவிக்கு யாது பயன்? ஆகவே, தகுதி பார்த்தே உரிமைப் பரிசு சேர்ந்திருக்கின்றது!" என்றான் அஞ்சி.

அரசனின் அற்புதச் செய்கையைக் கண்டு ஓளவை, 'வீரக்கழலை உடைய அஞ்சி மன்னவா! நான் வாழ, கருநெல்லிப் பழத்தை எனக்கு ஈந்த வள்ளலே! உன் ஈகைப் பண்பு பெரிது, பெரிது!... இறப்பதற்குக் காரணமான விஷத்தை உண்டும் சிவபிரான் சாகாமல் நிலைபெற்றிருந்தாற்போல, நீயும் நிலைபெற்று வாழ்வாயாக!...' என்று வாழ்த்தினான்.

“தமிழ்த் தெய்வமே! நெல்லிக்கனியை உண்ணாமலேயே, நான் சாவை வென்றவனாகி விட்டேனே, தங்களது அமுதப் பாடல் மூலம்! இந்த ஒரு பாக்கியத்தைப்பெற நான் என்ன தவம் செய்தேனோ? ஆஹா, உங்களது கருணையே கருணை!” என்று உணர்ச்சி வசப்பட்டான் அதியமான்.

ஆம்; அதியமான் நெடுமான் அஞ்சியும் ஒளவைப் பிராட்டியைப் போன்று தமிழ் இலக்கியத்தில் என்றென்றும் நிலைபெற்று விட்டவர்களே அல்லவா?

“கா!... கா!... கா!...”

அது ஒரு பெரிய காடு. காட்டுக்கு உரிய சகல லட்சனங்களும் ஒருங்கே நிரம்பப் பெற்ற இடம் அது. விலங்குகளுக்குப் புகல் அளித்த விருட்சங்களுக்குப் பஞ்சமில்ல. அங்கங்கே நீர் நிலைகளும் இருந்தன.

அந்தக் காட்டுக்கு அதன் பாரம்பரிய வழக்கப்படி அதிபதியாக இருந்தது சிங்கம் ஒன்று. அது மாரடைப்பால் திடீரென்று இறந்துவிட்டது. அது தனக்குப்பின் வாரிசு எதையும் விட்டுச் செல்லவில்லை. ஆகையால், அந்தச் சிங்கராஜாவுக்கு ஏற்ற மதியூகமந்திரியாக இருந்த நரியே இப்போது அந்த ஆரண்யத்தை அரசாண்டது. ஆட்சி என்றால் ரொம்பவும் கெடுபிடி அசல் நரிதர்பார் தான் !

அன்று தினம் நரி முடிசூட்டிக்கொண்ட திருநாள் நடந்தது. நரியார் தன இஷ்டப்படி தலையை

ஆட்டும் விலங்குகளையே தனது ஐம்பெருங் குழுவில் சேர்த்துக் கொண்டது. விழாவுக்கு சகல ஜீவராசிகளும் வருகை தந்தனர். மனிதர்கள் வாழும் இடங்களுக்கும் ஓலைகள் அனுப்ப ஏற்பாடு செய்யும்படி ஆணை இட்டது நரி ராஜா. ஆனால் ஏனோ மனிதர்களில் ஒருவர்கூட முடிதூட்டு வைபவத்துக்கு வரவில்லை.

இதை அறிந்த நரியார் மனிதர்களின் இத்தகைய அவமரியாதை நடப்புக்கு விளக்கம் கோரி நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று தனது அந்தரங்கக் காரியதரிசியான நாயிடம் தெரிவித்தது. அது சாமான்யமான நாயல்ல; துப்பறியும் நாய் ஜாதி!

முடிதூட்டும்வைபவம் நடந்தது. நரியாருக்குத் தலையில் கிரீடம் சூட்டப்பட்டபோது எல்லாக்குடிபடைகளும் பலத்த ஆரவாரத்துடன் கை தட்டின. ஆனால் ஒருவரிசையில் இருந்த காக்கைக் கூட்டம் மாத்திரம் கை தட்டவில்லை. அக் காக்கையின் பிரதிநிதி வெகு ஆணவமாக சபையின் மேல் மாடப் பொந்தொன்றில் வீற்றிருந்தது. இதைக் கண்ட நரி ஆத்திரம் அடைந்தது. அதன் பற்கள் துடித்தன. தந்திர மூளை மிகவும் ஆத்திரப்பட்டது. ஆனாலும், விழாவில் ரசாபாசம் எதுவும் நிகழக் கூடாது என்பதில் மிகுந்த அக்கறை கொண்டிருந்தது நரி. காரணம் இதுதான் புரட்சி நடத்தி, ஜனநாயக ஆட்சியை மனிதர்கள் உலகினைப்போல

நடத்தத் தொடங்கிவிடும் வனவிலங்குகள் என்ற பயம் அதற்கு உள்ளூற இருந்தது !

ஒருநாள், ராஜா நரியார் வேட்டைக்குச் சென்றது. நல்ல 'தேட்டை' கிடைத்தது. புசித்ததுபோக, மிகுதியைச் சுமந்துகொண்டு தன் அரண்மனைக்குத் திரும்பியது.

அப்போது வழியில் அது காக்கைப் பிரதிநிதியைச் சந்தித்தது. காக்கை முறுக்கு ஒன்றை வாயில் கவ்விக் கொண்டிருந்தது. காகத்தை அவமானப்படுத்தி ஏமாற்ற எண்ணமிட்டது. காகம் தனக்கு வணக்கம் சொல்லாதது கண்டு மேலும் சினம் கொண்டது நரி. ஆனாலும் நரியல்லவா அது? அந்தச் சினத்தை அடக்கிக் கொண்டது. காகத்தை ஏமாற்றிய தன் மூதாதையரின் கதையை மீண்டும் நினைவூட்டிக் கொண்டபடி, “காக்கையாரே! காக்கையாரே! சுகமா?” என்று குசலம் விசாரித்தது.

என்ன ஆச்சரியம்!

காக்கை பதில் எதுவும் சொல்லவில்லை.

ராஜாவான நரியின் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லவில்லை காக்கை !

காக்கைமீது கொண்ட ஆத்திரம் இன்னும் கூடுதல் ஆனது. ஆனாலும் வெளியே காட்டிக் கொள்ளவில்லை. நயமான பாவனையுடன், “காக்கை

யாரே! ஒரு பாட்டுப் பாடேன்!” என்று கேட்டுக் கொண்டது நரி.

என்ன ஆச்சரியம்!

இப்போது காகம் பாடத் தொடங்கியது. பந்து வராளிப் பாட்டு அது.

பாவம் நரியின் முகத்தில் ராஜகளைக்குப் பதிலாக அசட்டுக்களை வழிந்தது. அது கோட்டை கட்டினமாதிரி, காக்கை வைத்திருந்த முறுக்கு கீழே விழவில்லை. அந்த முறுக்கைக் கிளையில் செருகிவைத்து விட்டுத்தான் அது பாடத் தொடங்கியது! “பாவம், நரியார் ஏமாந்து விட்டார். இல்லையா ராஜா நரியாரே!” என்று நையாண்டி செய்தது.

நரி உறுமியது. “வா, உன்னை ஒரு கை பார்க்க கிறேன்!” என்று ஊளையிட்டது.

“இப்போது நீ ஏமாந்தாயல்லவா இந்தச் சம்பவத்தை மறுபடியும் ஞாபகப்படுத்திக்கொள். அப்புறம் உன்னை ஒரு கை பார்க்கலாம். ஒரு முறை ஏமாந்து விட்டால், எப்போதுமே ஏமாந்து கொண்டேயிருக்க வேண்டுமென்று சட்டமா, என்ன? உன் ஜம்பத்திற்கு நான் ஆளில்லை!” என்று நிதானம் கெடாமல் எச்சரித்தது காக்கை.

காக்கை மீதிருந்த கடுங்கோபத்தை தான் கொணர்ந்திருந்த மீதமிருந்த இறைச்சியின்மீது காட்டியது நரி.

காக்கை கைகொட்டிச் சிரித்தது.

நரி அடங்காக் கோபத்துடன் காகத்தை அண்ணாந்து நோக்கிற்று.

மீண்டும் நகைத்தது காக்கை. பின்னர், “கா கா, கா!” என்று கூவியது.

அவ்வளவுதான்; காக்கைக் கும்பல் கூடி விட்டது. எல்லோரும் அந்த முறுக்கைப் பகிர்ந்து உண்டன.

“நரியாரே! பார்த்தாயா எங்கள் பண்பாட்டினை?...கூடி உண்டு வாழ்வதுதான் எங்கள் குல வழக்கம். உன்னைப் போலத் தனித்திருந்து புசிப்பது எங்களுக்கு நாகரீகமாகப்படுவது கிடையாது! உலகம் அறியாதவன் நீ! ஆனால் எங்களை அறிந்தது இவ்வுலகம்!...அதனால்தான், ‘காக்கை குருவி எங்கள் ஜாதி!’ என்று அமரகவி பாடிச் சென்றிருக்கிறான்!” என்று பெருமையோடு பேசியது காக்கை.

காக்கைக் கூட்டம் கைகொட்டிச் சிரித்தது!

இனியும் அங்கு நிற்க, மாட்சிமை தங்கிய அந்த நரி ராஜாவுக்குப் பைத்தியமா பிடித்திருக்கின்றது?

தீபாவளி வேடிக்கை

அந்தத் தீபாவளி வேடிக்கை ரோம்பவும்
வேடிக்கையான கதைதான், போங்கள் !

அட்டே, போய் விடாதீர்கள் !

நின்று கேளுங்கள்.

கதையைச் சொல்லட்டுமா ?

சரி :

தீபாவளிப் பண்டிகை என்றால் சிறுவர்களுக்
கும் சிறுமியர்களுக்கும் ஏற்படக்கூடிய மகிழ்ச்சிக்
குக் கேட்கவா வேண்டும்? அவரவர்கள் தலைகால்
தெரியாத குதூகலத்தில் திளைத்திருத்தார்கள்.
அதாவது, தலையையும் காலையும் தெரிந்து சந்
தோஷப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள் !

அந்த வட்டத்துப் பிள்ளைகள் ஒரு முடிவுக்கு
வந்தார்கள்.

அந்த முடிவு என்ன தெரியுமா?

சீனாக்காரன் செய்தனுப்பிய வெடிகளைச் சுடாமல், நம் நாட்டில் தயாரிக்கப்பட்ட வெடிகளையும் மத்தாப்பூக்களையுமே உபயோகிப்பது என்பதுதான் அவர்கள் செய்து கொண்ட தீர்மானம்—எடுத்துக் கொண்ட முடிவும் ஆகும்!

அந்தக் கூட்டத்திலே, அங்கங்கே சிறுவர்களும் சிறுமிகளும் மத்தாப்பு கொளுத்தியும் வெடிகூட்டும் விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களுக்கு உதவியாக, பதவிசான குணத்துடன் மாடத்தில் இருந்தது அகல் விளக்கு ஒன்று.

அகலுக்கும் அவ்வேடிக்கைகளைக் காண உள்ளூற மகிழ்வுதான்! அந்தக் களிப்பில், காது துளைபட எழுந்த சத்தங்களைக்கூட அது பொருட்படுத்தாமல், தன்னுடைய கடமையில் கருத்துப்பதிந்திருந்தது!

“டோய், பார்த்தாயாடா மத்தாப்பூ ஜோதியை!” என்றான் ராமன். அவன் ஏழை வீட்டுப் பிள்ளை.

“ஆமாண்டா, ஆமாண்டா! இந்த அகல் விளக்கும்தான் இருக்குதே, துளியூண்டு வெளிச்சத்தோட!...பூ!...” என்று நையாண்டி பேசிஞன் மோகன். இவனோ பங்களாவுக்குடைய பிள்ளை.

இந்த உரையாடலின் கேலியை உணர்ந்த அகல் விளக்குக்கு மனத்தில் துயரம் முண்டது. அது பெருமூச்சு விட்டது.

“கண்டாயா, என்னுடைய மகிமையை? என்னுடைய அழகின் ஒளியைப் பார்த்தாயா? நீயும் தான் இருக்கிறாயே, கொஞ்சம்கூட வெளிச்சம் தெரியாமல்—உன் இருப்பிடத்தைக் காட்டக்கூட வகையற்று!...ப்பூ!...” என்று மத்தாப்பு எக்கான் மிட்டுச் சிரித்தபடி, அகலைக் கேலி செய்தது.

சிறுவர்—சிறுமியர்கள் செய்த ஏளனம்போதாதென்று, மத்தாப்பூவும் கேலி செய்தது அகல் விளக்கின் துயரத்தைப் பன்மடங்காக்கிற்று. அதன் கண்கள் கலங்கின. ஆனாலும், அது பெருமூச்சை மட்டும் வெளியேற்றிவிட்டு, ‘கம்’மென்று பொறுமை பூண்டு இருந்தது. தன்னுடைய அடங்கிய—அளவான—மங்கிய ஒளியை தனக்குத்தானே ஒருமுறை நோக்கிக் கொண்டது. பின்னர், நமட்டுச் சிரிப்பொன்றைச் சிரித்துக் கொண்டது—ஆமாம், தனக்குள்ளேதான்!

அடுத்த கணம், என்ன நடந்தது, தெரியுமா?

கூத்தும் கொம்மாளமும் அடங்கின.

சிரிப்பும் விளையாட்டும் நின்றன.

ஏனென்று இன்னுமா உங்களுக்கு விளங்கவில்லை?

சரிதான் போங்கள்?

அட்டே, போய விடாதீர்கள்!

பாக்கிக் கதையைக் கேளுங்கள்!

அந்தச் சின்னஞ்சிறு உலகின் மகிழ்ச்சி தடைபட்டதற்குக் காரணம் இதுதான் :

அங்கு இருந்த வெளிச்சம் மறைந்தது ; இருள் சூழ்ந்தது !

சின்னஞ்சிறுவர்-சிறுமியர் கூட்டம் மலைத்துப் போய் நின்று விட்டது.

மத்தாப்பூக்கள் டப்பாக்களுக்குள் தூங்கின.

ஒருமுறை இத்தகைய சூழ்நிலைக் காட்சியை நோட்டம் விட்டது அகல் விளக்கு. அதற்கு ஏற்பட்டிருந்த மகிழ்ச்சி கொஞ்சநஞ்சமில்லை. அது ஒரு நொடிப்பொழுதிற்குத்தான் !...மறு விநாடி, அது தன் மனத்தை விரியச் செய்தது.

‘ஐயையோ !... சின்னூண்டு அகல்விளக்கு அணைஞ்சு போனதாலே, நாமெல்லாம் மத்தாப்பூ கொளுத்தி விளையாட முடியாமப் போயிடுச்சுதே!’ என்று சிறுவர்கள் புலம்பினார்கள் ; சிறுமிகள் புழுங்கினார்கள்.

மத்தாப்பூக்களின் பரிதாபக் கோலத்தைக் காண அகல் விளக்கு மனம் நெகிழ்ந்தது.

சிறுவர்—சிறுமியர் துயரத்தைப் பார்த்த அகல் விளக்கின் உள்ளம் இளகியது

அடுத்த கணம், மறைத்து வைத்திருந்த ஒளியை வெளியே காட்டியது அந்த அகல் விளக்கு. அடக்கமான ஒளியுடன் அது விளங்கியது வழக்கம் போலவே !

மீண்டும் குழந்தைகள் உலகம் கும்மாள மிட்டது ; மத்தாப்பூக்கள் சிரித்தன.

இக்காட்சியைக் காணக் காண, எரிமைமிக்க அகல் விளக்கின் மகிழ்ச்சி இரட்டித்தது. அதன் கண்களில் ஆனந்தக் கண்ணீர் நிறைந்தது. பலனைப் பற்றிக் கருதாத கடமை என்னுடையது!... என்று அந்த அகல் விளக்கு தன்னுள் சொல்லிக் கொண்டது.

தீபாவளி வேடிக்கைகளுக்குக் கேட்க வேண்டுமா, என்ன ?

அந்த ஆண்டி எங்கே?

பூவைமாநகர்ப் பாலதண்டாயுதபாணி கோயிலில் பங்குனி உத்திரத்தன்றைக்குத்தான் குருபூஜை. சுவாமிக்குத் தூப தீபாராதனை செய்து முடிந்ததும், 'கரும்ஜனங்கள்' என்றழைக்கப்பட்ட ஏழை எளியவர்களுக்கு அன்று அன்னம் வழங்கப்படும். முன் கூட்டியே, சுற்றுவட்டப் பதினாறு தலைக்கட்டுக் கிராமங்களுக்கும் இவ் விவரம் பறை அறிவிக்கப்படுவதும்வழக்கமாக இருந்துவந்தது. அவ்வாறே அவ்வருஷமும் சந்தைகளிலே குருபூஜைச் செய்தி அறிவிக்கப்பட்டிருந்தது.

கூட்டம் பெருகி வரக் கேட்கவும் வேண்டுமா?

வெள்ளம்போல மக்கள் திரள் கூடியது.

காலம் வெறிச்சோடிக் கிடந்தது.

பணம் கிடைத்தாலும், அரிசி கிடைக்காத காலம் இது.

இந்நிலையிலே, ஏழைபாழைகளின் கூட்டத் திற்குக் கேட்க வேண்டியதில்லைதானே ?

ஏழை எளியவர்களுக்கு அன்னதானம் வழங்கும் 'குருபூஜை' ஆரம்பமாயிற்று.

இவ்விழாவுக்கு ஊர் நாடுகளில் அவரவர்களின் வசதிக்கும் இதயத்துக்கும் தக்கபடி படி, மரக்காலில் அரிசி அளந்து கொடுத்திருந்தார்கள். இது போக, கோயில் சொந்தக்காரர்களான அந்த மூன்று குடும்பங்களும் தலைக்கு ஒரு பொதி அரிசியையும் காய்கறி பருப்பு வகைகளையும் அளித்திருந்தார்கள்.

“ ஏழு கோடி மந்திரங்கள் உந்தன் சடாட்சரத்துள் அடக்கம் ! முருகா ! ” என்னும் கோஷங்கள் முழக்கமிட்டன.

மூன்று குடும்பத்தார்களும் விபூதி பிரசாதம் பெற்றனர். அடிமைப் பூசாரிக்கும் பிரசாதம் வழங்கப் பெற்றது.

அன்னதான நிகழ்ச்சி ஆரம்பமாகிவிட்டது.

ஆண்களும் பெண்களும், கிழங்களும் கட்டைகளும், குழந்தைகளும் குஞ்சுகளுமாகக் கும்பல் நிரம்பி வழிந்தது.

கோயில் அடிமைக்காரர்களான அந்த மூன்று குடும்பத்தினைச் சேர்ந்த ராமையா, முத்தையர், வீரய்யா ஆகிய மூன்று பிரதிநிதிகளும் அந்த

மூன்று பெரும் பந்திகளையும் கவனித்துக் கொண்டு
டிருந்தார்கள்.

அவரவர்களுக்கு மந்தார இலைகள் போடப்
பட்டன. அடுத்தபடியாக, சோறும் குழம்பும்
போடப்பட்டன.

ஒரே மூச்சாக, ஆவலுடன் அவரவர்கள்
சோறு உண்ணத் தலைப்பட்டார்கள்.

அதோ, அதுதான் ராமையாவின் பொறுப்பில்
நடந்த சாப்பாட்டுப் பந்தி.

கையில் சுழன்ற கழியுடன் அவன் டெர்லின்
சட்டை மின்ன 'கார்வார்' செய்து கொண்டு
டிருந்தான்.

ஆ! என்ன கலாட்டா அது?

ஏன் அப்படி எள்ளும் கொள்ளும் வெடிக்கிறது
ராமையாவின் முகத்திலே?

விஷயம் இதுதான்.

குடுகுடு கிழவன் ஒருவன் தனக்குப் போட்ட
சாப்பாட்டைச் சாப்பிட்டுவிட்டு, மீண்டும் ஒரு தரம்
ரகசியமாகச் சோறும் குழம்பும் வாங்கிக் கொண்டு
தன்னுடைய கந்தல துணியில் முடிந்து கொண்டு
டிருந்தான். இதைக்கண்டுகொண்டான் ராமையா.
இளம் ரத்தம் துடித்தது. இயல்பாக இருக்க
வேண்டிய பச்சாதாபத்தையும் கடந்து அவன்
ஆத்திரம் கொண்டான்!

ராமையாவின் கையிலிருந்த கழி சுழன்றது.

கிழவன் மேனியில் அக்கழி விளையாடியது.

பாவம், அவன் புழுவாகத் துடித்தான். சாவின் சந்நிதியை நெருங்கிக் கொண்டிருந்த அவனால் அந்த அடிகளையும் உதைகளையும் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை. “ஐயா! என்னை மன்னிச்சிடுங்க ஐயா! என் பெஞ்சாதி காய்ச்சலாக் கிடக்குது. அந்தக் கிழவிக் கோசரம்தான் கொஞ்சம் சோறும் குழம்பும் வாங்கி முடிஞ்சுக்கிட்டேன. நான் செஞ்சது தப்புத்தான், ஆனாலும். இந்தப் பாழும் வயிற்றுக்குப் பொய்யும் நியாயமும் எங்கே தட்டுப் படுது?—அதுச்குக் கவலை யெல்லாம் அதோட பசிதானே ஐயா!...என்னை மன்னிச்சுப்பிடுங்க! உங்களுக்குப் பசியைப் பற்றித் தெரியாது! ஆன தாலே, பசியை அறிஞ்ச என்னை இந்தத் தடவை மன்னிச்சுப்பிடுங்க ஐயா!...” என்று கதறினான் கிழவன்.

ஆனால் ராமையாவின் செவிகளில் அந்த ஏழை சொல் விழவில்லை. கிழவன் ஒளித்து வதைத்திருந்த சோற்றை—குழம்பு கலந்த சோற்றை அவிழ்த்து அண்டாவில் கொட்டினான்.

இதைக் கண்டதும் அந்தக் கிழவனுக்கு நெஞ்சு கொத்தித்தது. தன்னை மீண்டும் அடிக்க வந்த ராமையாவை நோக்கி! “இந்தப் பாவம் தெய்வத் துக்கே அடுக்காது ஐயா! புண்ணியம் சம்பாதிக்கிறதுக்கு அன்னதானம் செய்வாங்க. ஆனால்,

நீங்களோ பாவத்தைச் சம்பாதிக்கிறீங்களே ?” என்று பொரிந்து தள்ளியவன், நீர் வழிந்த கண்களுடன் அவனை ஒரு முறை ஏற இறங்கப் பார்த்தான்.

மறுகணம் அவன் என்னசெய்தான் தெரியுமா?

தன் கைக் கம்பினால் ராமையாவை நெட்டித் தூரத்தள்ளி விட்டான் அந்தப் பிச்சைக்காரக் கிழவன்.

எட்டத்தேபோய் விழுந்து விட்டான் ராமையா. அவனது டெர்லின் சட்டையில் சகதிபடிந்தது, கூட்டம் கூடியது. ஆத்திரம் பொங்க எழுந்தான் ராமையா. கீழே கிடந்த சவுக்கு விறகு ஒன்றை எடுத்து, அந்த வயோதிக ஏழையைத் தாக்க மீண்டும் முனைந்தான் அப்பணக்கார இளைஞன்.

அப்போது, ஆண்டிப்பண்டாரம் ஒருவன் அவ சரமாகப் பாய்ந்து குறுக்கு மறித்து நின்றபடி, ராமையாவைத் தடுத்தான்.

“தம்பி! கோபத்தை அடக்கு, ஆனால் அன்பை அடக்கிவிடாதே! அதோ பார், பாம்பு! இந்த ஏழை மட்டும் உன்னைக் கழியால் தடுத்திராவிட்டால், இன்னேரம் அந்தப்பாம்புக்குப் பலி ஆகியிருப்பாயே நீ!...தெய்வம் அன்பின் சோதனையிலே மனிதர்கள் ரூபத்திலேயும் வருவது இல்லையா தம்பி? கலிகாலம் இது! வரவர, எதிலேயும் ஏன் தெய்வத்தின் நினைவிலேகூட, ஜனங்களுக்கு நம்பிக்கை குறைந்து விட்டது போலிருக்கிறது!...நீ இன்று மறு பிறப்பு

எடுத்திருக்கின்றாய் !...அந்த ஏழையிடமிருந்து பறித்த உணவை அவன்வசம் ஒப்படைத்து அவனிடம் மன்னிப்புக் கேள், தம்பி !” என்றான் அந்த ஆண்டிப்பண்டாரம்.

இளைஞன் ராமையா திரும்பினான். அந்தப் பாம்பு சீறிக்கொண்டு ஓடியது. அவன் அக்கிழவனை நோக்கினான்.

கிழவனோ தன் குடிசையை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருந்தான்.

ராமையா அவனை எவ்வளவு மன்றாடி அழைத்தும் அக்கிழவன் திரும்பவில்லை. “ஏழைங்களுக்கும் மானம் உண்டு ஐயா ! உங்க சோற்றை நீங்களே சாப்பிடுங்க...உங்க சோற்றை நான் முதலிலே உண்டதே பாவம் !” என்று சொல்லி வழி நடந்தான்.

ராமையா நெஞ்சுச் சுமையுடன் திரும்பினான். அவன் அந்த ஆண்டிப்பண்டாரத்தைத் தேடினான்.

அவனைக் காணவில்லை !

எங்கே அந்த ஆண்டி !

அவனைக் காணவேயில்லை !

ஒருவேளை, இந்த ஆண்டிதான் “அந்த ஆண்டி”யாக இருப்பானோ ?

அரிச்சந்திரன் நெ : 2

எங்களுர்ப் பகுதியிலே 'கோமாவரம் கருப் பையா' என்றால், அழுதபிள்ளை வாய் மூடும்; அழாத பிள்ளை அழத்தொடங்கும்! அவ்வளவு பயம் அவ னென்றால்! சின்னப் பிள்ளைக்குக்கூட அவனைத் தெரியும்; அதாவது, அவன் பெயர் தெரியும். இப் படிப்பட்ட மகத்துவம் பூண்ட அவன் யாரென்று தெரிந்தால் உங்களுக்கும்கூட அஸ்தியில் ஜூரம் வந்து விடுமே!

அவன் ஒரு திருடன். கன்னக்கோல் வைப் பதில் கை தேர்ந்தவன்; அதாவது, அவனுடைய கை தேர்ந்திருந்தது. யாரிடம் சிட்சை பெற்றானோ, தெரியவில்லை.

தெரிந்தால், அந்த வாத்தியாரிடம் நானும் பாடம் கற்றுக்கொள்ளப் பிரியப்படுகிறேனோ வென்று சந்தேகப் படுகிறீர்களோ?

தயவுசெய்து அப்படியெல்லாம் நினைத்து விடக் கூடாது.

அப்போது நடந்த ஒரு கதையைச் சொல்லட்டுமா?

சரி.

அப்போது, எனக்கு வயது என்ன தெரியுமா?

ஊஹும், வயதைச் சொல்லலாமா?—கூடாது, கூடவே கூடாது!

சினிமாக்காரர்களுக்கு மட்டும்தானா வயதை மறைக்கும் உரிமை உண்டு?

சரி.

அன்று நான், பாலன், அம்புஜம், தங்கப்பன், சுந்தரம் எல்லோரும் 'சடுகுடு' விளையாடிக் கொண்டிருந்தோம்.

விளையாட்டில் வழக்கம் போல எனக்குத்தான் ஜெயிப்பு. எல்லோரும் அதாவது தோற்றவர்கள் எல்லோரும் என்னைத் தலைமேல் தூக்கிவைத்து ஆடினார்கள். அவர்களை அனுப்பிவிட்டு, நான் என் வீட்டுக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தேன். அந்தி சந்திப் பொழுது அது. வழியிலிருந்த அரசமரத்துப் பிள்ளையாரப்பனுக்குத் தோப்புக்கரணம் செலுத்த எண்ணினேன். என் கடனை—செலுத்தவேண்டிய கடனைச் செலுத்திவிட்டு வலம் வந்தேன்.

அது சமயம், நான் ஒரு பயங்கர உருவத்தைக் கண்டேன். அவன்தான் 'கோமாவரம் கருப்பையா!' அவன் பெயர் அவன் நெற்றியில் எழுதப்பட்டிருந்தது. அதாவது, அவனுடைய முறுக்கு

மீசையும் மசால்வடை கிர்தாவும் புளியங்கொட்டைப் பற்களும் சோடாப் புட்டிக் கண்களும் அவனை இன்னொரென்று எனக்குத் தெரிவித்தன. நான் உஷார் ஆனேன்.

அந்தக் களவாணி விநாயகப் பெருமானுக்குத் தேங்காய் உடைத்தான். சூடம் காட்டினான்; “அப்பனே! எனக்கு மாமூல் வரும்படியைக் கொடுத்துவிடு. நானும் உனக்குச் செலுத்த வேண்டிய மாமூல் காணிக்கையைச் செலுத்திவிடு கிறேன்!” என்று கும்பிட்டான்.

எனக்கு அது வேடிக்கையாகவும் வினையாகவும் பட்டது.

பின் என்னவாம்?

திருடுபோகாமல் எங்கள் பணம் காசைக் காப்பாற்றும்படி சற்றுமுன் இதே பிள்ளையாரிடம் நான் வேண்டுகைச் செய்து கொண்டேன்.

ஆனால் இதோ, திருடன் ஒருவன் தனக்கு நல்ல வரும்படி கிடைக்கும்படி இதே சாமியிடம் பிரார்த்தனை செய்கிறானே?

அப்படியென்றால், பிள்ளையாருக்கு சூது செய்வதில் வல்லமை பெற்ற இதே பிள்ளையாருக்கு உலக நடப்பின் உண்மை—பொய் தெரியாமலா இருக்கும்?

அந்தத் திருடனின் முகத்தில் விழிக்க மனமின்றி, நான் ஜம்மென்று என் வீட்டை அடைந்தேன். சாப்பிட்டுப் படுத்தேன்.

அன்று என் தந்தை அயலூர் சென்றிருந்தார்.

வீட்டில் நான் மட்டும்தான் காவல்.

என்னிடம் யார் நெருங்க முடியும்?

ஆனால் அதிசயம் போல, நடுச்சாமத்தில், அதே கோமாவரம் கருப்பையா முகமூடி அணிந்து கொண்டு என் முன்னே தோன்றி விட்டான் !

அவனைக் கண்டதும் எனக்குப் புதிய பலம் ஊறியது.

அவனை “யார் நீ ?” என்று வினவினேன்.

அவன் உள்ளதை உள்ளபடி சொன்னான்.

எனக்குச் சிரிப்புச் சிரிப்பாக வந்தது.

“திருடுகிற இந்த ஈனப் பிழைப்பைச் செய்ய உன் மனம் கூசவில்லையா ?”

“கூசுகிறது. ஆனால், என் பசிக்கு யார் பதில் சொல்வதாம்?”

“உழைத்துப் புசிப்பதுதானே?”

“திருடனுக்கு யார் வேலை கொடுப்பார்கள்?”

“நான் அப்பாவிடம் சொல்லி உனக்கு வேலை போட்டுத்தருகிறேன். இன்றுபோய் நாளை வா !...”

“சரி. இன்று இங்குள்ளதை அபகரித்துக் கொண்டு நாளைக்கு நல்லவனாகத் திரும்பிவருகிறேன்.”

“என்ன நிமிர் உனக்கு?... கேலி பேசுகிறாயா?”

“இல்லை, உண்மை பேசுகிறேன் !”

“எங்கள் சொத்தைக் கொள்ளையடிப்பதில் நீ எவ்வளவு சந்தோஷப்படுகின்றாயோ?—அதுபோல நான் உங்கள் சொத்தைக் கொள்ளையடித்தால், உன்னுடைய மனம் எவ்வளவு பாடுபடும்?” என்று நான் கேட்டதுதான் தாமதம், உடனே அவன் என்ன செய்தான் என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள்?

அந்தத் திருடன் என்பாதங்களில் நெடுஞ்சாண் கிடையாக விழுந்தான்; விழுந்து முடிந்ததும் எழுந்தான்; எழுந்து முடிந்ததும் அவன் பேசலானான்:

“இத்தகைய மகத்தான உண்மையை இது வரை எனக்கு யாருமே சொல்லித்தரவில்லை. உங்கள் போதனைக்குப் பெரிதும் நன்றி! நான் இனி திருட மாட்டேன்!” என்று சொல்லிப் பிரிந்தான்.

ஒன்பதாம் அதிசயமாகத் தோன்றுகின்ற தல்லவா?

அப்போது எனக்கு வயசு என்னவென்று இப்போதாவது சொல்லிவிடத்தான் வேண்டும்.

அப்போது எனக்கு வயது :

ஆறுமாதம் ! ஆறுநாள்...!

சரி.

நான் யாரென்று உங்களுக்குப் புரிந்ததா, இல்லையா?

ஆமாம், அடியேன்தான், அரிச்சந்திரன் நெ. 2...!

மெய்க்காப்பாளன் !

சோழமன்னர் விஜயாலயன் திடீரென்று அன்றைக்கு மந்திராலோசனை சபையைக் கூட்டினார். அதற்குக் காரணம் இருந்தது. அரண்மனையில் வேலை செய்துவந்த மெய்க்காப்பாளர் பட்டியலில் வளவன் என்ற மெய்க்காப்பாளனுக்கு முதுமை வந்துவிட்டதால், அந்தப் பதவிக்கு வேறு தேர்ந்த ஒருவனை நியமனம் செய்யவே அந்தரங்கக் கூட்டம் கூடியது.

ஒரு நாழிகைப் பொழுதுக்குப் பிறகு மன்னர்தன் அபிப்பிராயத்தை வெளியிட்டார்.

சோழநாட்டின் எல்லாப் பகுதிகளுக்கும் செய்தி பறையறிவிக்கப்பட வேண்டுமென்றும், மெய்க்காப்பாளனைத் தேர்ந்தெடுக்க நடத்தப்படும் பரீட்சையில் யார் வெற்றி பெறுகிறானோ அவனுக்கே மெய்க்காப்பாளன் பதவி கிடைக்குமென்றும் விவரித்தார் அரசர்.

“அதுவே சரி!” என்றது மந்திராலோசனை மண்டபம்!

*

*

*

சோழநாட்டின் தலைமையான முக்கூடல் அது. அங்கு பறைஒலி விண்ணைச் சாடியது :

“இதனால் சோழதேசத்து மகாஜனங் களுக்குத் தெரிவிப்பது என்னவென்றால், நம் மன்னர் பிரான் அவர்களுடைய மேன்மையான அரசாணைப் பிரகாரம் வருகிற ஞாயிற்றுக் கிழமை தினத்தில் மெய்க்காப்பாளர் தேர்தலுக் குப் போட்டியொன்று அரண்மனை அரசமண்ட பத்தில் நடத்தப்படும். போட்டியில் திறமை யுள்ளவர்கள் கலந்துகொள்ளலாம்.....!”

*

*

*

அது காவேரிக் கரையின் ஓரம். அங்கு சிறுகச் சிறுக கும்பல் சேர்ந்தது. அன்றுதான் ஞாயிற்றுக் கிழமை. சோழவள நாட்டின் அரச மெய்க்காப் பாளர் போட்டித் தேர்வு நாள் அன்றல்லவா?

லிங்கன், வேலன், கந்தன் மூவரும் அப் பகுதியில் நல்ல பலசாலிகள் என்று பெயர். மூவரும் அப்பொழுது விதவிதமான ஆடையலங் காரத்துடன் தோன்றினார்கள். போட்டியில் வெற்றி யாருக்குக் கிட்டுமோ என்ற பீதி அவர் களின் முகமண்டலங்களை வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தது.

“மெய்க்காப்பாளன் பதவி எனக்குத்தான்!” என்றான் ஒருவன்; இரண்டாமவன் தனக்குத்தான்

என்று முழங்கினான் ; மூன்றாவது ஆள் தனக்கே உரியது பதவி என்று முரசு கொட்டினான்.

இப்படி இந்த மூன்று ஆண் சிங்கங்களும் வீர கர்ஜனை புரிந்த வண்ணம் நடந்தார்கள் அரண்மனையை நோக்கி.

வழியில் காவேரி குறுக்கிட்டது.

கரையின் விளிம்பில் கால் எடுத்து வைத்தார்கள்.

“ அண்ணே ” என்று யாரோ ஒரு இளைஞன் கூப்பிட்டான்.

“ அண்ணே, நீங்களும் அரண்மனைக்குத்தான் போகிறீர்களா ? மெய்க்காப்பாளன் போட்டியில் கலந்து கொள்ளத்தானே...நான்கூட அதற்குத் தான் ஒட்டமாக ஓடிவருகிறேன்...எனக்கு மட்டும் இந்த வேலை கிடைத்துவிட்டால், அப்புறம் என் அம்மா எத்தனை சந்தோஷப்படுவாள் தெரியுமா ?.....பிரகதீசுவரர் சுவாமிதான் கருணை பொழிய வேண்டும்...!” என்றான் நாலாவது இளைஞன மாணிக்கம்.

மூன்று புலிகளும் அவ்விளைஞனையே விழித்துப் பார்த்தார்கள்; ‘ இவனுக்காவது மெய்க் காப்பாளன் வேலை கிடைக்கவாவது ’ என்ற அர்த்தத்தில் கேலிப் புன்னகை புரிந்தார்கள். மாணிக்கத்தைச் சட்டை செய்யாமல், மூவரும் நடையைக் கட்டிவிட்டார்கள். இளைஞனுக்கு ஏமாற்றமாகப் போய்விட்டது.

அப்பொழுது ஆற்றின் நடுவிலிருந்து ஒரு குரல் எதிரொலித்து வந்தது. யாரோ ஒரு கிழவன் வண்டியில் நடு ஆற்றில் அகப்பட்டுத் தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தபடி, “ஐயாமார்களே, என்னைக் காப்பாற்றுங்கள்...அண்ணன்மார்களே, என் உயிரைக் காப்பாற்ற மாட்டீர்களா?...ஐயோ தண்ணீரில் மூழ்கப் போகிறேனே...!” என்று கூப்பாடு போட்டான்.

மூன்று பீமன்களும் திரும்பிப் பார்த்தார்கள்; ‘பூ’ என்று கூறிவிட்டு நடந்தார்கள்; மெய்க் காப்பாளன் பதவி அவர்களை ‘வா, வா!’ என்று அழைத்தது.

இளைஞன் மாணிக்கம் திரும்பினான். நட்பாற்றில் உயிருடன் ஊசலாடிக் கொண்டிருந்த கிழவனின் அபய ஓலம் அவனுடைய கண்களில் கண்ணீரை வரவழைத்தது. முண்டாசை வரிந்து கட்டிக்கொண்டு ஆற்றின் குறுக்கே நீந்தினான். வண்டியுடன் கிழவனை உயிருடன் காப்பாற்றி விட்டான் மாணிக்கம்!

கிழவன் நன்றி சொல்லி, அந்த மாணிக்கத்தைத் தோளுடன் அணைத்துக் கொண்டான்.

“தாத்தா, மனிதர்களாகப் பிறந்ததற்கு இம்மாதிரி ஆபத்துக் காலங்களில் உதவி, ஒத்தாசை செய்யாவிட்டால், அப்புறம் மனிதப் பிறவிக்கு அர்த்தமே கிடையாது. என் பெற்றோர்கள் விட்டுச்

சென்ற சொத்து இம்மாதிரி உபதேச மொழிகள்தாம். நான் போய்வருகிறேன்.....”

*

*

*

கொலு மண்டபத்தில் மெய்க்காப்பாளன் போட்டி நடந்தது. போட்டியில் கலந்துகொண்டவர்கள் ஆவலோடு முடிவை எதிர் நோக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். கூட்டத்தோடு கூட்டமாக அந்த மூன்று புலிகளும் இருந்தார்கள்; கூட அந்தப் பட்டிக்காட்டு இளைஞனான மாணிக்கமும் நின்றான்.

ராஜநிருபர் வந்து, மன்னரின் ஓலையை வாசித்தார் :

“இன்று நடந்த மெய்க்காப்பாளர் பதவி பொறுப்பு நிறைந்தது; அன்புள்ளம்; கடமையுணர்ச்சி எல்லாம் நிறம்பப்பெற வேண்டியது. மெய்க்காப்பாளர் பதவிக்குரிய எல்லா நற்குணங்களும் ஒருங்கே அமையப்பெற்ற மாணிக்கம் என்ற யுவனுக்கே மெய்க்காப்பாளன் பதவியைக் கொடுப்பதாக மாட்சிமை தங்கிய மன்னர்பிரான் அவர்கள் தீர்மானித்திருக்கிறார்கள்.....!”

மாணிக்கம் ஆனந்தக் கூத்தாடினான். “மன்னர்பிரான் வாழ்க!...மன்னர்பிரான் வாழ்க...!” என்று தன்னை மறந்து வாழ்த்தினான்.

அப்போது, அவன் ஆற்றில் உதவிசெய்த கிழவன் விசையுடன் வந்தான். “தம்பி, நீ வெற்றி

பெற்று விட்டாயல்லவா? மெத்த மகிழ்ச்சி... எல்லாம் அவன் செயல்!..." என்று ஆசிகூறினான்.

லிங்கன், வேலன், சுந்தன் ஆகிய மூன்று வீரப்புவிகளும் ஏமாற்றம் சூழ சிலைபோல நின்றார்கள். பீமன் போலிருக்கும் தங்களைவிட்டு, யாரோ பட்டிக்காட்டானுக்கு மெய்க்காப்பாளன் வேலை கிடைத்திருக்கிறதே என்று அதிசயப்பட்டார்கள்; ஆத்திரப்பட்டார்கள்.

‘மன்னர்பிரான் அவர்களைக் கண்டு என்னன்றியை எங்கள் குடும்பத்தின் சார்பில் தெரிவிக்க வேண்டும்...' என்று கூட்டத்தை நெரித்துக் கொண்டு ஓடினான் இளைஞன் மாணிக்கம்.

“தம்பி நில்! மன்னனைப் பார்க்க வேண்டுமா? இதோபார்...” என்று சொல்லிய அந்தக் கிழவன், தன் வேஷத்தைக் கலைத்தான்.

மன்னன் விஜயாலயன் தோன்றினான்! “ஆ!” என்றான் வாலிபன்!

“தம்பி! அதோபார், அந்த மூன்று பேர்களும் பார்க்க பீமன்தூரன் மாதிரி தோன்றுகிறார்கள். உடல் வளர்ந்திருக்கிறது; ஆனால் அவர்களுக்கு உள்ளம் வளரவில்லையே, பாவம்! நான் காலையில் ஆற்றில் அகப்பட்டுக் கொண்ட கிழவனாக நடித்ததுகூட வெறும் நாடகம்; என் சோதனையில் அவர்கள் மூவரும் தோற்றார்கள். உதவி கோரிய போது, ஆபத்துக்கு உதவாமல் ‘பூ’ என்று அலட்சியமாகப் போய்விட்டார்கள். இப்படிப்பட்டவர்

களா என் நாட்டைக் காக்கப் போகிறார்கள்? என் சோதனையில் முழுவெற்றி பெற்றவன் நீ ஒருவனே! எனக்கு ஆபத்துக்கு உதவினாய் உன் உயிரைக் கூடக் கருதாமல், இப்படிப்பட்ட உள்ளம்தான் மெய்க்காப்பாளனுக்குத் தேவையான முக்கியபண்பு ஆகும். அதனால்தான் வெற்றி உனக்குக் கிடைத்திருக்கிறது...நாட்டின் நன்மைக்கு உன் கருத்து முழுவதையும் பயன்படுத்திப் பணிசெய். பிறந்த பொன்னாடு பெற்ற தாய் போல, நாட்டின் பெரு வாழ்வுதான் உன் வாழ்வின் வளர்ச்சியும் முன்னேற்றமும் ஆகும்...உனக்கு நல்லாயுள்தர இறைவனை இறைஞ்சுகிறோம் ” என்று வாழ்த்தினார் மன்னர்.

மெய்க்காப்பாளன் மாணிக்கம் ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்தான் !

அந்த மூன்று சிங்கங்களும் தம் குற்றங்களை உணர்ந்து, மன்னனிடம் மண்டியிட்டு வணங்கி மன்னிப்புக் கோரினார்கள் !

பராசக்தி வாள் !

மன்னர் மன்னன் குணேந்திரபாலனின் ராஜ்யம் அப்பொழுது அமளி துமனிப்பட்டது. அந்தச் செய்தி, ராஜ்யத்தின் நாடு நகரம், காடு கழனி முதலிய எல்லாப் பகுதிகளிலும் காட்டுத் தீபோலப் பரவி விட்டது. செய்தி அறிந்த குடிப் படைகள் கண் கலங்கினர் ; இதயம் துடித்தனர்.

அந்தச் செய்தி இதுதான் :

...மன்னர் மன்னன். இருபது ஆண் டுகளுக்கு முன்னர் இந்திர விழாவில் காணாமல் போய்விட்ட, தன் ஒரே மைந்தன் இளவரசன் ராஜேந்திரபாலனின் பிரிவை இனியும் தாளாதவராகப் படுத்த படுக்கையில் கிடக்கிறார், அவருடைய இழந்த மகனை மீண்டும் அவர் கண்முன் ஒப்படைப்பவர்களுக்கு அவரது வமிச வழிவந்த மந்திர சக்தி வாய்ந்த பராசக்தி வாளும், அபரிமிதமான பொன்னும் வழங்கப்படும். மகன் இல்லையேல் மன்னரை நாடு இழக்க வேண்டியதுதான்...!’

அமிர்தபுரி ராஜ்யத்தின் மக்கள் அனைவரும் தம் குலதெய்வம் தேவி பராசக்தியை நெஞ்சுருகப் பிரார்த்தித்தார்கள்.

“தாயே! எங்கள் ராஜாவைப் போல இனி எங்களுக்கு வேறு ஒருவர் கிடைப்பதே அரிது. ஆகையால் அவர் புனர்வாழ்வு பெற, நீ அருள் செய். அவருடைய காணாமல்போன மகனை— எங்கள் யுவராஜாவை எப்படியும் நீதான் அவர் கண்முன்னால் கொண்டுவந்து நிறுத்த வேண்டும்... தாயே, மகேஸ்வரி...!”

*

*

*

குணேந்திரபால மன்னரின் கண்களினின்றும் கண்ணீர் வெள்ளம் பெருக்கெடுத்தோடியது. கைப்பிடியிலிருந்த அந்தப் படத்தினையே வைத்த கண் வைத்தபடி பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் அரசர். அது அவரது புதல்வனின் திருஉருவப் படம். பாலவயதில் எடுத்த புகைப் படத்தைக் கொண்டு, தன் மகனை இளவரசுக் கோலத்தில் கைதேர்ந்த சைத்ரீகனைக் கொண்டு தீட்டச் செய்த உயிரோவியம் அது. ஓவியம், பூபாலனுக்கு தெம்பைத் தந்தது. ஆனாலும் அது அவரின் கண்ணீரை அதிகப்படுத்திவிட்டதே!

“மன்னர் மன்னா!”

அரசன் திரும்பினான்.

பணியாள் ரவிசேகரன் வணக்கம் செலுத்தி விட்டு முன் வந்தான்: வந்து கையிலிருந்த மருந்தைக் கோப்பையில் கலக்கி நீட்டினான்.

அரசன் அருந்துவதையே பார்த்தான் வேலைக் காரன், தன் தாடியையும் மீசையையும் தடவிய வாறே.

“ரவி, இந்தப்படம் எப்பொழுதும் என் கண் பார்வையில் படும்படி சுவரில் அமை. நீ என்னிலும் வயது சென்றவனல்லவா, நீ சொல், என் இளவரசன் எனக்குக் கிடைப்பானா? என் கையாலேயே என் மகனுக்குப் பட்டம் சூட்டுவேனா! பராசக்தி அருள் பாலிப்பாளல்லவா?...” என்று குரல் நடுங்கக் கேட்டார் அரசர்.

“அரசே, என்னை நம்புங்கள். இளவரசர் கட்டாயம் கிடைப்பார். இப்போதே நான் புறப்படுகிறேன் அவரைத் தேடி. நீங்கள் ஓய்வுபெறுங்கள், வேந்தே !...”

*

*

*

அன்றைக்கு அமிர்தபுரி ராஜ்யம் கோலாகலமாகத் திகழ்ந்தது. எங்கும் ஒரே ஆனந்தம் !

தேவி பராசக்தியின் ஆலயம் ஜோதிமயமாக விளங்கியது.

மன்னர் மன்னர் குணேந்திரபாலன் இருபது ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு மீண்டும் அன்றைக்குத் தான் புன்னகை புரிந்தார். ஆம்: அரசரின் காணாமற்போன மைந்தன் இளவரசர் ராஜேந்திர பாலன்

கிடைத்துவிட்டார்...! தேவியே அவரை நேரில்
கொண்டு சேர்த்து விட்டிருக்கிறதென்று தான்
ஊர் உலகம் பேசியது !

“ராஜேந்திர பாலா...”

“தந்தையே...”

தந்தையும் தனயனும் ஆரத் தழுவிக்கொண்
டார்கள் ; ஆனந்தக் கண்ணீர் வடித்துக் கொண்
டார்கள்.

விருந்து தொடங்கியது, மந்திரி பிரதானிகள்,
ராஜப் பிரமுகர்கள். அயல்தேசத் தூதர்கள் அனை
வரும் கூடியிருந்தனர்.

மன்னர்பிரானும் இளவரசரும் இனிப்புப்
பதார்த்தத்தைச் சுவைத்தார்கள் ; சி ரி த் து க்
கொண்டார்கள்.

அப்போது—

“மன்னர் மன்னரே, ஈழத்திலிருந்து ராஜ
தூதன் ஒருவன் வந்திருக்கிறான் ஓர் இளைஞனையும்
அழைத்துக்கொண்டு. உங்கள் தரிசனம் வேண்டு
கிறான்.”

“வரச்சொல் ! ஓடு !”

தூதன் வந்தான் ; கூட இளைஞனும் வந்தான்!

“வேந்தே, ஈழத்து மன்னன் பராக்கிரமசீலன்
இவ்விளைஞனைத் தங்களிடம் சேர்ப்பிக்கச் சொல்லி
யுள்ளார்கள். இவர் தங்கள் திருக்குமாரர் என்பதை
நேற்றுத்தான் அரசர் அறிய முடிந்தது. பல

தா.—4

ஆண்டுகளுக்குமுன் தங்கள் நாட்டில் நடந்த இந்திர விழாவில் உங்கள் மைந்தன் காணாமல் போய் கடல் கடந்து களவாடிச் சென்ற கொள்ளைக் கூட்டத்தில் அகப்பட்டான் : அதிலிருந்து சுயநினைவின்றி இருந்த இளவரசர், சென்ற மாதம் ஈழத்து மண்ணுக்குத் தப்பி வந்திருக்கின்றார். அப்போது தாங்கள் உலகிற்கு அனுப்பிய செய்தி—இளவரசைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டி விடுத்த வேண்டுகோள் கேட்டு, புத்தித் தெளிவு பெற்று உதவி கோரி எங்கள் மன்னரிடம் அண்டினார்...! வேந்தே, இதோ உங்கள் இளவரசர்...” என்று சொல்லிய ராஜ தூதன், அப்புதிய இளைஞனை, அரசரின் கரங்களில் ஒப்புவித்தான்.

“தேவி பராசக்தி! என்ன சோதனை இதெல்லாம்!...இவர்கள் இரண்டு பேரில் யார் என் மகன்? இருவரும் ஒரே வடிவாகத் தோன்றுகின்றார்களே...! நெற்றி வடு இவனுக்கும்கூட அமைந்திருக்கிறதே...யார் என்னுடைய உண்மை மைந்தன் தாயே...?” என்று வேண்டினார் வேந்தன்.

திடுதிப்பென்று உள்ளே ஓடினார்: திரும்பிவந்த சமயம் அவர் கையில் ‘பராசக்தியின் மந்திரவாள்’ பளிச்சிட்டது!

“இளைஞர்களே, உங்கள் இருவரில் யார் இந்த மந்திரவாளை ஒழுங்காகப் பிரயோகித்து, அதன் ரகசியத்தை வெளிப்படுத்துகிறீர்களோ, அவனே என் குலக்கொழுந்து என்று ஒப்புக்கொள்வேன்.

இந்த ரகசியம் எங்கள் வழித்தோன்றலுக்கே தெரியும்...”

தனித்தனியே இளைஞர்கள் இருவரும் வாள் பரிசோதனைக்கு இலக்காகினர். என்ன ஆச்சரியம்! இருவருமே அல்லவா வெற்றி பெற்றுவிட்டிருக்கிறார்கள்! ‘பராசக்தி துணை!’ என்ற எழுத்துக்களை எவ்வளவு லாவகமாக வாள் முனையில் அடுக்கி விட்டார்கள்...!

மன்னர் மன்னன் தேவி பராசக்தியின் படத்தின்முன் மண்டியிட்டு அழுதார். “பராசக்தி, இவ்விருவரில் யார் என் உண்மை மகன்?...சொல், இல்லையேல் என் உயிரை எடுத்துக் கொள்...”

“அப்பா...” என்று புதிய இளைஞன் ஓடினான்.

“வேந்தே” என்று இளவரசுக் கோலத்தில் இருந்த இளைஞன் ஓடினான்.

“வேந்தே! உங்கள் உண்மை மைந்தன் இதோ இவரேதான்...! உங்கள் பணியாள் ரவிசேகரனை அறிவீர்களல்லவா? அவனேதான் இந்த ஏழை. அன்று கிழவன்போல வந்து உங்கள் வேலைக் காரனாகி, பிறகு உங்கள் திருக்குமாரரின் ஓவியத்தைத் தீட்டி, பிறகு உங்கள் மைந்தன் என்று போலிவேஷம் புனைந்ததெல்லாம் இதே அடிமைதான் பிரபோ! உங்கள் மைந்தனின் உருப் போல அசலாக என் தோற்றமும் அமைந்திருப்பதை அறிந்தேன். படைப்புப் புதிர் இது! என் உண்மைத் தோற்றத்தினால் ஏதாகிலும் விபரீதம்

வினையக்கூடும் என்று கருதியே, முதலில் கிழவனாக மாறுவேஷம் பூண்டேன். பிறகு உங்கள் மகனை உடனடியாகக் காணாவிட்டால் உங்கள் உயிருக்கே ஆபத்து என்ற நிலை ஏற்படவே, இன்று இப்படி உங்கள் மகனாக நாடகம் போட்டேன். அதன் மூலமாகிலும் நான் என் அரசரை—தங்களை உயிர் பெற்றெழுச் செய்துவிடலாம் என்ற நப்பாசைதான் காரணம். சோதனை நடத்தினீர்கள். மந்திரவாள் ரகசியத்தை நீங்கள் தானே எனக்குச் சொன்னீர்கள். வேந்தே! பராசக்தி, உங்கள் மைந்தனை—எங்கள் இளவரசரைக் கொணர்ந்து விட்டிருக்கிறார். பிரபுவே, என் தவறை மன்னியுங்கள். நான் விடைபெற்றுக் கொள்கிறேன்...” என்று மண்டியிட்டு வங்ண கினான் ரவிசேகரன் மன்னர் மன்னன் முன்னிலையில்.

“ரவிசேகர்! உன் ராஜ அபிமானத்தைப் போற்றுகிறோம். இதோ, எங்கள் குலவிளக்கான தேவி பராசக்தியின் வாளை உனக்குப் பரிசாக அளிக்கிறோம். இனி நீதான் என் மைந்தனின் அந்தரங்க உயிர்த் தோழன்...” ஆனந்தக் கண்ணிருடன் கூறினான் வேந்தன்.

இளவரசர் ராஜேந்திரபாலன் ரவிசேகரனைத் தழுவிவாறு நன்றி தெரிவித்துக் கொண்டார்!

